

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 43.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 25. Oktober 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Hustruens retslige Stilling.

De fleste af vore Læsere kender Fru Anna Bugge-Wicksell gennem Artikler her i Bladet, og mange vil erindre hende fra hendes første Besøg her i Danmark, hvor hun ved „Det nordiske Kvindesagsmøde“ var første Taler.

Hendes personlige Fremtræden gjorde et ualmindelig sympathetisk Indtryk, og hendes klare, logiske Tale i den fine, elegante Form vakte almindelig Interesse.

Da Fru Bugge-Wicksell i 1888 paa Kvindesagsmødet vandt de mange Venner og Beundrere hernede, da var det særlig Filologien, hendes Studier gjaldt.

Allerede den Gang som meget ung var hun Formand for Norsk Kvindesagsforening og havde med Flid kastet sig over sociale Spørgsmaal. Med sin klare Forstand, Begavelse og Grundighed i Tankegang indsa hun hurtigt, at Kvindens trykkede Stilling paa det nøjeste hænger sammen med Samfundets økonomiske Forhold. Det var derfor en glædelig Overraskelse for hendes Venner, at hun med sine lovende Ævner forlod Filologien og kastede sig over Retsvidenskaben.

Frøken Anna Bugge mødtes under sine retslige og økonomiske Studier i Sympathi med Statsøkonomen Wicksell, som ogsaa af skriftlige Arbejder og Foredrag er godt kendt i Danmark. Forholdet mellem de to begavede Lærde, der begge med brændende Iver arbejder for sociale Reforme, blev til mere end et blot Venskabsforhold. De mødte hinanden ved Møder og Kongresser i forskellige Lande, saaledes ogsaa ved Fredskongressen i Paris 1889, hvor de fornyede Bekendtskabet. De blev begge i Paris og indgik Ægteskab, medens Fru Anna Bugge-

Wicksell lige fuldt fortsatte sine juridiske Studier.

I Fjor Sommer talte Fru Bugge-Wicksell i København ved et Fredsmøde til Glæde for hendes mange Venner. Skønt hun allerede den Gang var baade Hustru og Moder, havde dette paa ingen Maade svækket hendes Interesse for hendes Studier eller lagt mindre Vægt i hendes Foredrag. Tverimod gjorde hendes Indblik i Familjelivet som den gifte Kvinde hende mere sikker paa, at Reforme for Kvindens Vedkommende ikke alene var nødvendige, men ogsaa virkelig gennemførlige til Lykke baade for Mand og Kvinde.

Fru Bugge-Wicksell har ikke ligget paa den lade Side, men har siden sin Tilbagekomst til Norden (Stockholm) holdt Foredrag om Kvindens Stilling og møder nu med en Bog om *Ægteskabslovgivningen* (Hustruens retslige Stilling), som vi paa det varmeste vil anbefale vore Læsere.

Fru Anna Bugge-Wicksell staar med sin levende Deltagelse og dybe Forstaaelse af Kvindernes Ret og Menneskeværd bag ved de juridiske Sætninger og den altid kolde Formlov i retslige Skrifter. Men vi skal følge hende med Tak igennem hendes Arbejde; thi vi skylder os selv og Samfundet at være klare over vor uretfærdige Stilling over for Loven, at vi ved vor levendegjorte Harne kan tiltvinge os den offentlige Menings Sympathi til en snarlig Forandring i Ægteskabslovene.

Med Bogen følger et Forord af Bjørnstjerne Bjørnson, der blandt andet siger: „Selv de, som tror, de har lært meget, vil ved at læse denne omhyggelige Udredning føle, at saa uretfærdigt som Lovgivningen endnu skifter mellem Mand og Kvinde, havde de ikke troet det muligt. — — — Udredningen er saa logisk og — saa vidt jeg som

ikke Jurist kan dømme — saa udtømmende, at ethvert fremtidigt Ordskitte i Æmnet maa kunne lære af den.

Gid den ogsaa maa fremskynde de Reforme, den foreslaar! Ikke alene Kvinden vilde vinde, men Manden, der fristes og demoraliseres af uretfærdigt Overtag. Og hvad der i dette Strøg vindes af individuel Frihed, er vundet for de andre; ti Forstaaelsen udvides“.

Bogen er 58 Sider og indeholder: 1) De gældende Ægteskabslove i Skandinavien. 2) De hidtil fremkomne Reformforslag. I hvilket Forfatteren kritisk undersøger Reformforslagenes Værdi og berører med blød, men dog med fast Haand det ømme Forhold — den gifte Kvinde, som Erhverver i Ægteskabet. Er det nemlig en rigtig Opfattelse, at Hustruen er den eneste, der kan bestyre sit Hus og Moderen den eneste, der kan opdrage sine Børn, saa bør Kvindens Opdragelse alene anlægges herpaa, og man kan da ikke forlange, at Forældre skal anvende Penge paa en praktisk Uddannelse for dem til Erhverv. Det vilde være et uforvarsligt Sløseri med Penge og Kræfter, om der kun for at modne den unge Kvindes Karakter lærtes hende et Fag i hendes Ungdom, som hun, saa snart hun blev gift, kastede fra sig, og hvilken Fristelse til daarligt Arbejde, naar der stadigt gives de unge Kvinder det Indtryk, at deres Arbejde kun er midlertidigt. Forf. mener fornuftigvis, at ikke alle Mødre er udmærkede Opdragere, og at Skolen ogsaa lægger Beslag paa de to Tredjedele af Børnenes Tid.

Hustruens Erhverv udenfor Hjemmet vil snarere fremskynde en Reform i hele Samfundshusholdningen. Et ganske kolossalt Tab af Tid og Kræfter paapeger Forf. ved de smaa Husholdninger. Hun siger: Tag f. Eks. et almindeligt 4etages Hus med 8 Beboelses-